

Příspěvek „The Triumph of Ethnos Over Demos in the Nouvelle Droite’s Worldview“ Dr. Tamira Bar-Ona z George Brown College, Toronto, přednesený na konferenci „Immigration, Minorities and Multiculturalism in Democracies“, konané ve dnech 25 - 27. října 2007 v kanadském Montrealu.

Nebylo to otázkou měkkosti, ale spíše morbidně nakažlivého sentimentu...lidská rasa už netvořila jeden bratrský celek - jak papežové, filozofové, intelektuálové, politici a kněží na Západě tak dlouhou dobu prohlašovali. Člověk nikdy skutečně nemiloval lidstvo jako celek - všechny jeho rasy, národy a náboženství - ale jen ty stvoření, které cítil jako stejný druh, součást rodu, jedno jak velkého.

Jean Raspail, *Tábor svatých*, 1973

1. Úvod

Francouzská Nová pravice (Nouvelle Droite) nebo obecně Evropská Nová pravice (European New Right), odmítá přistěhovalectví, multikulturalismus, práva menšin a liberální demokracii jako negativní fenomény, které podkopávají bohatost a různorodost světa, tak jak je ztělesněn v zakořeněných kulturních anebo etnických společenstvích. Nová pravice, stejně jako Raspail, považuje „papeže, filozofy, intelektuály, politiky a kněží na Západě“ částečně zodpovědné za umožnění nekontrolovaného přistěhovalectví a upřednostňování mas chudých přistěhovalců nad jejich „vlastní“ evropské etnické skupiny. Nakonec, Raspail, stejně jako jeden z hlavních představitelů Nové pravice Alain de Benoist argumentuje, že přistěhovalectví a demografický vývoj způsobuje pomalý zánik bílých evropských kultur ve prospěch demograficky více činných kultur (arabské, africké, indické a čínské). A jak Raspail argumentuje v kontroverzním, politicky nekorektním článku otištěném v roce 2004 francouzskými novinami Le Figaro, nazvaném „Vlast zrazená Republikou“, „měkkost“ křesťanství a liberalismu nezachrání bílé Evropany před „krutým“ obdobím možného kulturního zániku v budoucnosti (Le Figaro, 17. června 2004).

Jako u mnoha revolučních sil v meziválečném období, včetně fašistů, to co Nová pravice

odmítá, tvoří téměř encyklopedický seznam – od kapitalismu, komunismu, konzervativismu až k liberalismu. Ačkoli Nová pravice vznikla během studentských a dělnických protestů během května 1968 ve Francii, usiluje o únik z izolovaného postavení revoluční pravice, do kterého byla zahrnuta díky excesům nacistů a fašistů, prostřednictvím práce striktně v kulturní oblasti aby porazila liberální levice. Od devadesátých let, jak píše jinde a i v knize *Where Have All The Fascist Gone?* (2007), byly její pozice unikátní syntézou idejí Nové levice a revoluční (obzvláště konzervativně revoluční) pravice (Bar-On 2001, 333-351; 2007).

Místo toho, abychom pátrali, jestli je evropská Nová pravice fašistická nebo ne, což řeším v *Where Have All The Fascist Gone?* (2007), si vystačíme s minimální definicí fašismu, kterou vyložil Robert Griffin: „[fašismus je] palingenetická forma populistického ultranacionalismu“ (Griffin 1995, 9; 2003, 5). Podle této definice splňuje Nová pravice kritéria fašismu stejně jako další nefašistická pravicová hnutí. Avšak za použití maximalistické definice, jako například té, kterou předložil Stanley Payne co se týče ideologické linie a cílů fašismu, toho co popírá, jeho stylu a organizace, tak Nová pravice splňuje některé (ale ne všechny) předpoklady fašismu (Payne 1995, 7).

Spíše než moje hlavní těžiště tohoto pojednání, v kontextu toho odborného symposia „European Attitudes to Multiculturalism“ je základním, primordiálním zájmem Nové pravice po téměř čtyřicet let zejména její idiosynkretické odmítnutí multikulturalismu a snaha přežít a znovuvybudování zakořeněných etnických společností v panevropském kontextu. Ve světonázoru Nové pravice jsou práva jednotlivce, lidská práva, multikulturalismus, liberalismus, socialismus, kapitalismus, komunismus a administrativně nařízená rovnost falešné ideje, které mají za cíl zničit lokální, jednotlivé společnosti v rámci „etnocidálního“ globálního plánu (Faye 1983). Demokracie, kterou Nová pravice oceňuje v posledních letech ve starověkém aténském smyslu, je však na nižším stupni zájmu Nové pravice než podpora potlačovaných názorů o etnické sounáležitosti. Zkrátka, je mým názorem, že přesto, že se Nová pravice otevřela v osmdesátých a devadesátých letech levice a demokratické diskusi je stále spjata s kontrarevoluční tradicí, kterou lze vystopovat zpět až do 18. století, která klade větší význam představě společnosti založené na národnosti (ethnos) než na demokracii (demos). Pro Novou pravici je ethnos „nejskutečnější“, prvořadý pro identitu společnosti. Anebo, vyjádřeno jinými slovy, ethnos plus politická samospráva je skutečná demokracie (demos). Názor Nové pravice na ethnos je v protikladu jejího názoru na demos, obzvláště na její moderní parlamentní formu a multikulturní model identity, který chápe jako „falešná“ společenství vnucená vládoucí Novou třídou, od politiků až po kulturní instituce, bouřícím se obyčejným lidem a společností po celém světě. Podle Gramsciho vzoru (prováděném pravicí), je cílem Nové pravice způsobit rozkol mezi lidem, vůdci a kulturními elitami v otázkách které se týkají kulturní identity, přistěhovalectví a názorů na [etnickou] sounáležitost, stejně jako podvracet liberální multikulturní názory na společnost a přispět ke svržení toho, co považují za strnulý, „totalitní“ systém (De Benoist 1977, 456-60; 1979, 250-9; Griffin 1998, 5-6).

pozn. redakce – odkazový aparát bude uveden v rámci posledního příspěvku (online je dostupný v původní anglické verzi zde).